

OTROCI, VESELJE NOCOJ SE GLASI

ALOJZ RAKUŠČEK

(1919 – 2019)

OB 100 LETNICI ROJSTVA

Podružnična šola Drežnica, oktober 2019

UVOD

Letos obeležujemo 100 letnico rojstva našega rojaka, skladatelja, pevovodja in organista Alojza Rakuščka. Organizatorji spominske slovesnosti ob obletnici - MePZ Drežnica s sorodniki, so Podružnično šolo Drežnica povabili, da sooblikujemo slavnostni dogodek.

Tako smo Alojza Rakuščka - Tuonija, pomembnega krajana naših vasi, želeli približati našim otrokom. Med njegovimi deli smo našli tudi otroško božično pesem *Otroci, veselje nocoj se glasi* in se jo naučili. Po njegovi predlogi pojemo tudi ljudsko pesem *Ko mičkn sn zrasu*. V šolski kroniki smo prebrali, da je v šolskem letu 1983/84 vodil otroški pevski zbor. Učenci naše podružnice so o njegovem življenju in delu povprašali starše, stare starše in predvsem srednjo in starejšo populacijo ljudi, ki se Tuonija še spominjo. Svoje spomine, poznavanja in vedenje so radi podelili z nami. Zaupali so nam marsikateri zanimiv dogodek in pripovedi v zvezi z organistom. V šolo so prinesli kar nekaj zanimivih fotografij.

Na obisk v našo šolo smo povabili gospoda Mirka Kurinčiča. Tako kot vedno je na otrokom zanimiv način pripovedoval o njem. Svoje pripovedovanje je popestril z Alojzevim basom – berdo in staro žepno uro. Bas in uro je zapustil Mirku, ki ju hrani v svoji muzejski zbirki.

Zbrano gradivo smo povezali v knjižico, ki je pred vami.

Vsem, ki ste se odzvali in svoj čas podarili nam in ohranjanju spominov na našega sokrajana Alojza Rakuščka, ki je v naših vaseh pustil prepoznavno pevsko sled, se toplo zahvaljujemo za sodelovanje.

Učiteljice PŠ Drežnica:

Rina Berginc, Martina Rakušček, Nevenka Rakušček

Otroci! Veselje nocoj se glasi

Otroški zbor 2 gl. Alojz Rakušček
Veselo *mf*
p

Otroci! Ve-se-lje no-coj se gla-si. So
Še vi pri-sto-pi-te, le poj-te z me-noj in

spolnje-ne že-lje, se Je-zus ro-di. že
de-te mo-li-te po-ni-žno no-coj. To

an-gel-ček po-je, pa-stir-ci gre-do. Da-
de-te-ce za-lo z ne-be-ških vi-šav da-

ro-ve mu svo-je že kra-lji ne-so.
rov nam bo da-lo, če mo-li-mo prav.

S cerkvenim odobrenjem.
AASP, Koper, 14. 11. 1973, št. 638.

ZAPISI PO PRIPOVEDIH

Alojz Rakušček je bil moj pradedek, mamin star tata in tata moje stare mame. Rodil se je v Magozdu pri Končarju. Ko se je poročil, se je preselil v Drežnico k Tuoniju.

Že v Magozdu je vodil moški pevski zbor, ko se je preselil v Drežnico pa je tam vodil mešani pevski zbor. Stara mama mi je povedala, da je imel zelo rad glasbo, predvsem petje in igranje na orgle. Igranja na orgle se je učil le kratek čas v Gorici, nato je bil samouk. Iz njenega otroštva ji je ostalo v najlepšem spominu to, ko so se ob zimskih večerih zbrali v domači izbi in peli pesmi (predvsem božične), tata pa jih je spremljal na harmoniju. Svoje veselje do petja je prenesel tudi na otroke, saj so vsi postali pevci. Alojz in njegova žena Anica sta 40 let skrbela za drežniško cerkev. Vsako soboto sta cerkev temeljito počistila, pri tem pa so jima pomagali tudi njuni otroci. Mlajši so brisali prah, starejši pa so že pometali. To so včasih izkoristili tudi za igro, npr. za igranje hokeja z metlami po cerkvi, saj so drugače imeli malo časa za igro. Vsak dan so trikrat na dan zvonili Ave Marijo. Tudi pri tem opravilu so pomagali otroci.

Moja mama se spomni, kako je njen star tata lepo, predvsem pa zelo glasno igral na orgle v cerkvi, še posebej ob začetku in koncu maš ter za praznike. Zelo rada je hodila k šmarnicam v mesecu maju, saj so v tem mesecu tudi otroci lahko hodili na kor in peli majske Marijine pesmi, njen star tata pa je igral na orgle.

Ob posebnih priložnostih, predvsem na vaških praznovanjih, je igral tudi na bas.

V cerkvi in tudi po hišah je popravljajl elektriko, bil pa je tudi dober v popravljanju dežnikov.

Po pripovedovanju mame Nežke in stare mame Cilke.

Lara Uršič. 1. raz.

Alojz Rakušček in njegovi otroci

Alojz Rakušček, po domače Tuonija, je bil naš sosed. Bolje sem ga spoznala, ko sem se poročila k Jakšu. Bil je zelo veren, prav tako njegova žena Anica. V izbi je imel harmonij, na katerega je veliko igral in zraven tudi pel.

V hlevu je redil eno kravo in tele. Znal je delati zelo lepe kope iz sena. Naredil nam je kopo v Planici, na Ozbenu in v Agrajnci. Vedno nam je rad prišel pomagat grabiti seno, ko smo ga prosili in delat kope iz sena. Pod kletjo je popravljaval tudi dežnike. Spoznal se je tudi na električne stvari. Ko se mi je pokvaril mlinček za mletje kave, mi ga je znal popraviti.

Bil je zelo dober človek.

Pripovedovala stara mama Valerija Fon.

Benjamin Fon, 1. raz.

Stric Tuonija se je rodil na svečnico, 2. februarja 1919 v Magozdu pri Končarju, kjer je odraščal. Kot majhen otrok je padel z višine več kot dva metra na glavo na kamnita tla. Dolgo časa je bil v nezavesti (v komi), ta poškodba mu je pustila posledice, saj je imel vse življenje pogoste in hude glavobole. Kljub temu je bil zelo delaven. Šestnajstleten je šel v Gorico, kjer se je pri Lojzetu Bratužu učil orgljanja. Žal je to trajalo le eno leto, saj je Lojze Bratuž umrl, ko so ga leta 1936 fašisti zastrupili.

Alojz se je vrnil domov, kjer je kar hitro prevzel orgljanje v cerkvi. Domači fantje so se v Magozdu za vasjo (v gmajni) zbirali in vadili slovenske pesmi, zvečer pa zapeli na vasi. Ko je Alojz začel učiti mladino zborovsko petje, so imeli pevske vaje v domači hiši pri Končarju. Cerkvono petje je dvignil na visoko raven, saj je bilo pred tem bolj skromno. Mladi so bili navdušeni in so z veseljem sodelovali.

Po poroki leta 1944 sta se z ženo Anico preselila v Drežnico k Tuoniju. Doma je stric imel harmonij, kjer je vadil in se sam izpopolnjeval. Takrat so imeli pevske vaje dvakrat na teden v Menjovi dvorani, potem pa v župnišču in kasneje v zakristiji.

Prvi spomini na strica Tuonija so iz mojega otroštva, ko smo v senožetih v Planici kosili cele tri tedne. Takrat je mojemu očetu, svojemu bratu, vedno pomagal pri košnji. Vedno je bil bos, da mu ni spodrsnilo v strmini.

Kot organist je bil zelo aktiven. Vedno je orglal pri obeh nedeljskih mašah, pri pogrebni in poročni mašah. Posebno lepo je bilo v mesecu maju, ko smo otroci in mladina z veseljem hodili k šmarnicam. Vedno smo peli litanije in Marijine pesmi ob spremljavi orgel. Nekaj časa je učil in vodil tudi otroški zbor, peli smo enkrat mesečno pri nedeljski jutranji maši.

Poleg službe organista in pevovodja je stric Lojz opravljal tudi službo cerkovnika – mežnarja, kar je zahtevalo precej časa. Takrat ni bilo električnega zvonjenja, zato je moral velikokrat na dan zvoniti s potegom na vrvi: zjutraj, opoldne in zvečer Ave Marijo, pred vsako mašo, za pokojne, ob pogrebih...

Vsak dan je bilo treba naviti uro, takrat je moral visoko v zvonik. Ob sobotah sta z ženo Anico čistila cerkev, ona je skrbela tudi za prte in mašna oblačila duhovnika.

Bil je predvsem v cerkveni službi, vendar je poleg tega v skrbi za družino redil tudi kravo in teličke, obdeloval njivo. Bil je tudi samouk električar. V prenekateri hiši v fari je napeljal elektriko po prostorih, vgradil vtičnice... Zanimivo je bilo, da ga ni streslo, če je prijel žico z elektriko.

Na glasbenem področju je napredoval z voljo in z lastnim trudom. Na domačem harmoniju je vadil, skladal pesmi, uglasbil priredbe cerkvenih in posvetnih pesmi.

Leta 1971 smo se cerkvenemu zboru pridružila mlada dekleta (stara sem bila 17 let). Bilo nas je 11. Prvo leto smo imele pevske vaje posebej ob nedeljah, da smo se lažje prilagodile starejšim. Takrat je zbor štel čez 30 članov in smo imeli vaje vsako soboto. Leta 1983 smo se registrirali tudi kot posvetni zbor in pod njegovim vodstvom nastopili na reviji

Primorska poje, na območni reviji in ob raznih priložnostih na prireditvah vsa leta, dokler mu je zdravje služilo. Vedno smo se na koncu vaj učili še eno narodno, tako je res veliko pesmi v našem repertoarju, žal mnogih ne pojemo več.

Včasih smo po vajah na vasi ali pri Koptanhu, v vaški gostilni, peli še dolgo v noč. Najlepše je bilo, ko je stric prinesel bas, instrument tamburaškega zbora še iz Magozda in nas spremljal.

Svojo zemeljsko pot je zaključil 22. avgusta 2002.

Na strica Tuonija imam lepe spomine.

Zapisala stara mama Klara Bric, nečakinja.

Jonatan Bric, 1. raz.

Tuonija je bil poleg zborovodje in organista tudi cerkovnik, saj je skrbel za vzdrževanje cerkve. V tistih časih ni bilo ne lepil in ne silikonov, s katerimi bi lahko vzdrževal in popravil streho cerkve, ki je puščala. Ker je bil Tuonija zelo iznajdljiv človek, je v Italiji kupil žvečilne gumije, ki jih je razdelil otrokom. Obljubiti so mu morali, da mu prežvečene žvečilne gumije vrnejo. S temi je nato Alojz zamašil luknje na strehi cerkve.

Prijeten spomin iz otroških let po pripovedovanju nonota Izidorja Kutina.

Izak Kutin, 1. raz.

Spomnim se dogodka, ko je prišel Tuonija k nam domov popraviti nedelujočo zunanjo luč na hiši. Kot mlad fant sem z zanimanjem spremljal njegovo delo in na njegov ukaz vklapljal in izklapljal stensko tipko. Potem pa mi je rekel, da to ni več potrebno, saj da čuti, v kateri žici je električna. To je namreč preveril kar z oslinjenim prstom.

Zapisal oče Tadej Koren.

Alojza, po domače Tuonija, se spominjam, da je rad prihajal v našo hišo (pri Metaju) na obisk. Že od daleč je delil svoj smeh in hudomušnost.

Večkrat sem se spraševala, kaj ga tako pogosto vodi v naš dom. Morda kot daljni sosed ali pa podzavestna povezava z njegovim delom v domači cerkvi, z njegovimi predhodniki organisti; to je bil moj stari oče (po domače Glažer) in tudi moj stric Jože (Glažerju). Vse, kar je vedel in znal, je rad delil z drugimi, da bi lahko pomagal sočloveku na vseh področjih.

Spominjam se ga kot človeka z jasnimi načeli, močno voljo in natančnostjo. Spoznavala sem ga tudi pri pevskih vajah in ob druženju s hčerko Cilko na njihovem domu. Takšna druženja po domovih so danes prava redkost.

Zapisala stara mama Ana Koren.

Bilo je tam okoli, v šestdesetih letih, ko so naši starši skoraj vsako soboto hodili po nakupih v Čedad.

Mi otroci smo se veselili praznikov, posebno božiča in novega leta. Takrat ni bilo veliko okraskov za na božično drevesce. Mama je v Čedadu kupila nekaj žice in male žarnice. Ker se je Alojz Rakušček – Tuonija ukvarjal tudi z napeljavo elektrike, nam je napravil tudi električne lučke, ki so takrat krasile naše božično drevesce. Bili smo presenečeni in zelo veseli.

Zapisala očetova teta Milena Koren.

Filip Koren, 1. raz.

Stara mama Silva poje v pevskem zboru, ki ga je Alojz Rakušček ustanovil že dolgo nazaj in še danes prepeva pri mašah, ob praznikih in posebnih priložnostih. Zbor Alojza Rakuščka je veliko pel tudi po drugih krajih: po Benečiji, v Trstu, na Sveti Gori, v Logu pri Vipavi, v Bovcu, v Cerkljah na Gorenjskem...

Alojzeva hči Cilka je sestrična od moje stare mame. Ko je bila stara mama majhna, je velikokrat prišla k Cilki domov. Pogosto so morali biti tihi, saj je Alojz v izbi igral na harmonij in pel.

Olivia Kapitan, 1. raz.

Tuonija je bil dober človek. Nisem ga prav dobro poznal, a videl sem ga zelo pogosto. Najbolj mi je ostal v spominu kot zborovodja pevskemu zboru pri nedeljskih mašah. Vsako nedeljsko mašo je popestril tudi z igranjem na orgle. Ne vem, če je sploh še kdo znal igrati na orgle v tistih časih. Brez njega ni bilo igranja v cerkvi.

Zjutraj ob petih je hodil zvonit jutranjico. Vedno, ko je bilo treba zvoniti, je to počel on. Takrat se je zvonilo na roke, z vrvjo. Pomagal je tudi župniku, ko je hodil blagoslavljat hiše. Nosil je blagoslovljeno vodo.

Vem, da so doma imeli kmetijo, kjer je skrbel za kravo in delo na polju. Imel je tudi pet otrok, tako da mu dela gotovo nikoli ni zmanjkalo. Kljub vsemu pa je vedno našel čas za glasbene aktivnosti.

Zapisano po pripovedi starega očeta Ivana Bizjak.

Taj Bizjak, 1. raz.

Alojz Rakušček se je rodil v Magozdu pri Končarju, na majhni kmetiji. Že kot majhen otrok je padel na beton in si poškodoval glavo. Vse življenje je nosil posledice, saj ga je velikokrat bolela glava. Na kmetiji je moral po svojih močeh pomagati. Največkrat je z drugimi otroki pasel živino. Ko je odrasel, je takratni župnik Kalin odkril pri njem izreden talent za glasbo. Poslal ga je v Gorico k znamenitemu glasbeniku in zavednemu Slovencu Alojzu Bratužu. Pri njem se je učil osnov glasbenega ustvarjanja. Poučevanje pa je trajalo le eno leto, saj so fašisti g. Bratuža zastrupili, ker je bil zaveden Slovenec. Vrnil se je domov in se začel v glasbi sam izpopolnjevati. Že v Magozdu je zbiral fante in dekleta, da so prepevali cerkvene in narodne pesmi.

Ko se je leta 1944 poročil z Guljevo Anico (mojo teto), sta se preselila v Drežnico k Tuonijem. Tam je živela ostarela teta, po imenu Lojza, ki jima je zapustila hišo in manjšo kmetijo. Poleg obdelovanja kmetije, sta z ženo Anico prevzela tudi delo cerkvnika v domači cerkvi. Alojz pa je prevzel tudi delo organista in voditelja pevskega zboru, ki ga je vodil z velikim veseljem. Vsako nedeljo so prepevali pri sv.

maši, pa tudi na raznih prireditvah. Pevce je učil tudi pesmi, ki jih je sam uglasbil. In teh je bilo kar lepo število.

Tudi jaz še hodim k pevskemu zboru, ki ga je g. Alojz ustanovil. Naučil nas je veliko pesmi. Pri vajah, pa tudi na nastopih, smo doživeli veliko lepega. Skoraj po vsakih vajah smo kakšno pesem zapeli tudi na sredi vasi ali pa v vaški gostilni.

Ukvarjal se je tudi z napeljavo elektrike po hišah. Opravljal je veliko del, da je kaj zaslužil in preživel družino, v kateri se je rodilo pet otrok. Pri njih (Tuonijevih) sem bila skoraj vsak dan, saj sva bili s sestrično Cilko, eno izmed petih otrok, najboljši prijateljici. Tako sem ga spoznala tudi v domačem okolju. Včasih se mi je zdel kar strog, kot so pač bili takrat strogi vsi očetje. Velikokrat se je iz izbe slišalo igranje na harmonij, pa tudi petje. Takrat smo morali biti otroci čisto tiho, da ga nismo motili. Ta izba se mi je zdela kot nek posvečen kraj.

Spominjam pa se ga tudi kot zelo dobrega človeka, saj nam je zmeraj priskočil na pomoč, ko je bila potreba. Večkrat, posebno pozimi, je hodil k nam na obisk, kjer so se odrasli pogovarjali o starih časih, o vojni... Otroci smo radovedno poslušali, saj so bile zgodbe zelo zanimive.

G. Alojza smo klicali Tuonijev nunc, to pa zato, ker je bil meni, pa tudi mojim bratom in sestri krstni boter.

Zapisala stara mama Silva Kapitan.

Deni Muznik, 2. raz.

Alojz je pisal lepe pesmi za pevske zборе. Igral je na orgle vsako nedeljo. Alojz ima še vedno veliko sorodnikov. Alojz je poznal mojo učiteljico Rino. Vprašala ga je za melodijo ene izmed pesmi, a je ni poznal. Naslednji dan jo je uglasbil in ji jo prinesel. Alojz je uglasbil za mešani zbor pesem Cin, cin, cin Drežnica.

Urban Rakušček, 2. raz.

Celo življenje je bil predan glasbi. Vodil je pevske zборе na Drežniškem. Igral je orgle v cerkvi. Z ženo sta dolgo let skrbela za čistočo in okrasitev drežniške cerkve.

Beno Obid, 2. raz.

Alojz Rakušček je bil rojen v Magozdu pri Končarju. Doma so bili verni. Zanimala ga je glasba, zato so ga dali šolati v Gorico. Po končani šoli je igral orgle v cerkvi. Bil je tudi zborovodja in skladatelj. To delo je opravljal do smrti.

Teja Kravanja, 2. raz.

Moj prvi stik z organistom in pevovodjem sem imel leta 1975. Gospod Alojz Rakušček se je pojavil na vratih naše hiše z namenom novačenja novih pevcev. Bil sem po eni strani vesel, po drugi pa presenečen, da me je uvrstil v seznam svojih pevcev.

Pripovedoval star tata Vinko Kranjc.

Lucija Kranjc, 2. raz.

Alojz Rakušček se je rodil leta 1919 v Magozdu, po domače pri Končarju. Oče Jožef in mama Ana sta vzgojila tri otroke: Jožefa – Žeha (1915), Alojza – Lojza (1919) in Marijo – Mimi (1921). Družina je bila pevsko nadarjena. Tako se je mali Lojz že zgodaj seznanil z glasbo. Zaradi bolehnosti ni bil vojak. Poslali so ga v Gorico k Alojzu Bratužu, kjer je pridobival glasbeno znanje. Poročil se je z Anico Koren (Guljevo). Svoje glasbeno znanje in veselje je prenašal tudi na svojih pet otrok in številne vnuke. Bil je aktiven tudi v župniji (organist, pevovodja, mežnar, ključar). Umrli je leta 2002.

Pripovedovala teta Branka Volarič.

Mark Volarič, 2. raz.

Bil je organist, rojen v Magozdu. Naredil je veliko za našo župnijo. Vodil je tudi pevske zборе.

Klemen Leban, 2. raz.

Alojz Rakušček se je rodil v lepi gorski vasici Magozd. Rojen je bil v hiši, ki se ji po domače reče pri Končarju. Bil je nadarjen za glasbo. Že kot mlad je učil petja fante iz Ravni in Magozda. Orgle se je učil igrati v Gorici. Po poroki se je preselil v Drežnico. V družini se mu je rodilo pet otrok. Postal je zborovodja in z družino zgljedno skrbel za urejenost domače cerkve. Uglasbil je več pesmi, med drugimi tudi znano Cin, cin, cin Drežnica. Bil je tudi stric moje stare mame.

Pri zapisu mi je pomagal Vinko Koren.

Pia Uršič, 3. raz.

Alojz Rakušček je bil rojen v Magozdu pri Končarju. Tam je preživel svoje otroštvo in mladost. Med vojno leta 1944 se je poročil z Guljevo Anico. Prišla sta živeti v Drežnico k Tuoniju. Pod streho ju je vzela Alojzija Berginc, ki je živela sama. Bil je skrben oče petih otrok. Svojo družino je preživiljal s kmetovanjem. Ker ni imel veliko svoje zemlje, je kosil tudi polja in senožeti drugih kmetov. Po končani košnji je šel s kolesom kositi v Benečijo, da je kaj zaslužil. Otroci so težko čakali kdaj se vrne, saj je zmeraj prinesel kakšen priboljšek in sadje, ki so mu ga dali kmetje, pri katerih je delal. Poleg tega je opravljal še službo cerkovnika in skupaj z ženo Anico sta skoraj 40 let čistila cerkev. Bil je 65 let organist v drežniški cerkvi. Poleg cerkvenega petja je učil tudi narodno petje. Glasba je bila njegovo veliko veselje.

On je bil moj pra stari tata.

Po pripovedovanju stare mame Cilke, zapisal

Staš Koren, 3. raz.

Dobitnik priznanja Občine Kobarid leta 2000

Tata mi je povedal, da se je Alojz Rakušček učil igrati orgle pri Lojzetu Bratužu v Gorici. Študij orgel je predčasno končal, ker so fašisti zastrupili njegovega učitelja. V domači cerkvi je prevzel orglanje in vodenje pevskega zbora. Po poroki se je preselil iz Magozda v Drežnico, kjer je opravljal službo mežnarja. Po malem je tudi kmetoval. Bil je tudi električar – samouk. Marsikomu je napeljal elektriko v hišo. Uglasbil je veliko cerkvenih in posvetnih pesmi. Dokler mu je zdravje dopuščalo, je vodil Mešani pevski zbor Drežnica.

Po pripovedovanju stare mame Klare Bric, zapisal

Tobija Bric, 3. raz.

Alojz Rakušček je bil rojen v Magozdu. Veliko je naredil za župnijo, bil je organist, cerkovnik, dolgo let je čistil cerkev. Vodil je pevske zборе, tudi mladinskega. Igral je orgle, harmonij in kontrabas. Uglasbil je tudi mašo.

Blaž Leban, 4. raz.

Alojz Rakušček se je rodil leta 1919 v Magozdu pri Končarju, očetu Jožefu in materi Ani. Odraščal je skupaj s starejšim bratom Jožefom, rojenim leta 1915 in sestro Marijo, rojeno leta 1921. Že zelo zgodaj se je seznanil z glasbo in petjem. Vsi v družini so bili cerkveni pevci. Kasneje se je v Gorici pri skladatelju Bratužu poleg petja in glasbe naučil tudi skladati melodije za pesmi. Poročil se je s Koren Anico iz Magozda. Rodilo se jima je pet otrok. Vsi imajo veselje do glasbe.

V času povojnih let je bil soustanovitelj in član tamburaške skupine v Magozdu. V župniji je bil zelo aktiven: zborovodja, organist, mežnar, zvonar, ključar, hišnik in skupaj z ženo tudi čistilec drežniške cerkve.

Umrli je leta 2002 in je pokopan v Drežnici.

Kot mlad fant je učil sosedovo punčko – Mehcovo Marico (Volarič Marija) tole pesmico:

Lovriž lovi miš

tja po hiš.

Jih nese gor na Trbiž,

tu mi jih podpiš.

Jih nese gor na Predou,

to jih buon crou.

Po pripovedovanju tete Branke Volarič, zapisal

Rene Uršič, 4. raz.

Alojz Rakušček se je rodil v Magozdu, 2. 2. 1919 pri Končarju. Bil je miren fantič in nadarjen za glasbo. Ko je bil star približno 16 let, ga je župnik Kalin poslal h glasbenemu učitelju Alojzu Bratužu, ki je bil zaveden Slovenec. Pri njem je zelo hitro napredoval. Alojz Bratuž je umrl mučeniške smrti. Popiti je moral strojno olje in umrl. Alojz Rakušček je ostal brez glasbenega učitelja. Vrnil se je domov v Magozd. Iz Magozda se je s kolesom vozil v Drežnico v cerkev igrat orgle. Leta 1944 se je poročil z Anico Guljevo. Preselila sta se v Tuonijevo hišo. Bil je zborovodja, vodil je otroški in cerkveni zbor. Kot zborovodja je bil zahteven, zelo vesten in prizadeven. V cerkvi je opravljal tudi službo mežnarja, z ženo sta čistila in krasila cerkev. Trikrat na dan je hodil v cerkev zvonit. Pripravil je vse za sv. mašo in vodil cerkveno petje.

Po pripovedovanju očetove tete Cilke Kranjc, zapisali

Sara in Ana Skočir, 4. in 1. raz.

Alojz Rakušček, po domače Tuonija, je bil naš sosed. Stara mama ga je bolje spoznala, ko se je leta 1974 poročila k Jakšu. Z velikim veseljem je igral harmonij, ki ga je imel v izbi. Imel je tudi kontrabas. Ob nedeljah po maši ga je večkrat nesel v gostilno h Koptanhu, kjer je kaj zaigral. Pri Koptanhu je z domačini rad igral karte. Ko se je stara mama poročila k Jakšu, je večkrat prišel na obisk.

Po pripovedovanju stare mame Valerije Fon, zapisal

Sebastjan Fon, 4. raz.

Berda - največja kontrabasovska tamburica v rokah Alojza Rakuščka

SPET JE ZAZVENELA STARA TUONIJEVA BERDA

O življenju in delu Alojza Rakuščka nam je pripovedoval Mirko Kurinčič. Iz svoje zbirke je prinesel berdo iz leta 1907. Bila je ena izmed 27-ih tamburic, ki so jih na pobudo takratnega župnika Jožefa Kalina kupili za tamburaški zbor. Otrokom je bila zanimiva stara žepna ura s stolalcem, ki jo je Metelevžu Franc podaril Alojzu, ko ga je le-ta nasledil v službi mežnarja. Z zanimanjem so prisluhnili vsem prigodam, ki jih je Mirko obudil v družbi otrok. Na otroke je največji vtis naredila berda. Še posebej so bili veseli, da so lahko poskusili, kako se nanjo igra.

Nekaj otroških vtisov:

- Zanimivo mi je bilo, da je Mirko prinesel v šolo prav tisto berdo, na katero je igral Alojz Rakušček. (Rene Uršič)
- Zanimivo mi je bilo, ko je pripovedoval o Tuonijevi poroki med vojno. Ko se je malo ustavil, sem bil poln pričakovanja, kaj bo povedal naprej. Smešno mi je bilo, ko so otroci s cunjami zavezali kemblje v zvonovih. (Blaž Leban)
- Zelo mi je bilo zanimivo, ko je Mirko povedal, da je Metelevžu Franc prepustil uro Alojzu in potem Alojz Mirku. Grozljivo pa mi je bilo, ko je na njegovo poroko prišel nemški vojak in rekel, da se morajo vsi svatje, razen ženina in neveste, zbrati na sredi vasi. (Sara Skočir)
- Zanimiva mi je bila zgodba, ko je Mirko pripovedoval o poroki, ko je nemški vojak potrkal na vrata Tuonijeve hiše, kjer so imeli ohcet. Vsi so morali na vas, ostala sta samo ženina in nevesta. (Sebastjan Fon)
- Najbolj sem si zapomnil, da so zvonili na roke s štriki in to večkrat na dan. (Benjamin Fon)
- Meni je bilo všeč, da so fantje zamašili zvonove in da sem poskusil igrati na berdo. (Žan Lišter)
- Zanimivo je bilo, ko je star tata Mirko povedal, kako je umrl Alojz Bratuž, Tuonijev glasbeni učitelj. (Urban Rakušček)
- Zapomnila sem si zgodbo, kako je majhna ženička (Tuonijeva Lojza) vzela Alojza in njegovo ženo Anico v Tuonijevo hišo. (Rebeka Berginc)

5 DREŽNIŠKA

Alojz Rakušček

zivo

mf Cincincin cincin ca kje so ka zi ce
Cincincin cin

f Ho ja ja ho ja ja
So ri na ska li ci kje so ho di ce. Ho ja

P Ho ja ja ho ja ja Ho ja Ho ja
Ho ja

f Ho ja ja ho ja ja Ho ja ja Ho ja ja
Ho ja ja

P m m ho ja ja ja
f

2. Son ce sije nam
dežek pa gne,
mlinar pa melje
brez vsake vode.
Hoja.....

3. Mo, straj je šivala
vse brez šivanke,
fantič brez noge
je skakal čez planke.
Hoja.....

Fotografije so iz arhivov sorodnikov Alojza Rakuška in pevcev MePZ Drežnica ter PŠ Drežnica.

Izbor, oblikovanje in urejanje: učiteljice Rina Berginc, Martina Rakušek in Nevenka Rakušek.